

Motion till riksdagen 2006/07:C220

av **Magdalena Andersson (m)**

Arvsrätt för kusiner

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om utvidgande av arvsrätten.

Motivering

1929 upphörde arvsrätt för kusiner i samband med att lagen (1928:281) om Allmänna arvsfonden infördes. Motivet för att bilda Allmänna arvsfonden var att använda de arv som saknade arvingar till behjärtansvärda ändamål. Samtidigt försvann arvsrätten för farfar, morfar samt deras barn. Senare försvann också arvsrätten för kusiner.

Jag anser att arvsrätten åter skall utvidgas så att kusiner blir arvsberättigade. Den nuvarande begränsningen av arvsrätten kan enligt min uppfattning inte försvaras på sakliga grunder utan måste ses som ett uttryck för en gången tids värderingar. Jag vill också understryka det principiellt oriktiga i att staten inträder som arvinge då en avlidne efterlämnar så nära släktingar som kusiner, något som kan te sig direkt stötande i fall då fondens medel kanske också används till ändamål som varit helt främmande för den avlidne.

De personer som för närvarande har arvsrätt efter en ogift arvlåtare är i första hand den avlidnes bröstarvingar (barn, barnbarn o s v). Om det inte finns några bröstarvingar går arvet till den avlidnes far- och morföräldrar och senare deras barn (d v s fastrar, mostrar och morbröder).

Om någon gift person avlider, så är också den kvarvarande maken berättigad till arv. Om det inte finns någon efterlevande med ett släktskap som är så nära som ovan, så tillfaller arvet Allmänna arvsfonden. Den avlidnes kusiner har alltså ingen rätt till den avlidnes kvarlåtenskap, inte ens om de är dennes enda släktingar i livet.

Familjen är den mest grundläggande gemenskapen. Genom familjen får individen ett historiskt sammanhang, förankring och ett kontaktnät över gene-

Fel! Okänt namn på

rationsgränserna. Många vuxna personer saknar nuförtiden en egen familj, de lever i singelhushåll, och värdet av släkten har med all sannolikhet ökat. Dessutom är det många människor som lever i tron att kusiner är arvsberättigade och därför inte upprättar något testamente. De avlider i tron att deras kvarlåtenskap går till den släkt man har och känner samband och tillhörighet med. Därutöver måste tas med i beaktande att för många personer som har sitt ursprung utanför Sveriges gränser är det faktum att kusin inte räknas som "släkt" i den meningen att man är arvsberättigad mycket svårförståelig, om inte obegriplig.

Min uppfattning är att det är oriktigt att staten skall träda in som "arvinge" om det finns så nära släktingar som kusiner i livet. Detta är jag övertygad om är i överensstämmande med det allmänna rättsmedvetandet och den tro de flesta människor lever i. Arvsrätten bör därför utvidgas så att kusiner åter blir arvsberättigade.

Situationen att en person som avlider saknar andra, närmare anhöriga, än kusiner, må vara sällsynt, men svåra olyckor kan i ett slag utplåna en hel familj. Visserligen finns möjligheten att reglera situationen genom testamente, men av förståeliga skäl har det många gånger inte skrivits något sådant, vilket får till följd att det inte finns någon arvsberättigad eller testamentstagare. Om även kusiner hade arvsrätt kunde i sådana fall finnas en möjlighet att trots allt behålla familjens egendom i släkten, något som säkerligen skulle stå i överensstämmelse med såväl de förolyckades önskan som allmänhetens rättsmedvetande.

Arvsrätten bör därför utvidgas så att kusiner åter blir arvsberättigade.

Stockholm den 19 oktober 2006

Magdalena Andersson (m)